

obleki, zeló enako tako, kakor je bila opravljena najdena v njenem grobu v katakombah. Cvetlična tla spominjajo na stanovanje v paradízi; palmi, ki ste naslikani ob stranéh deviškega para, pomenite slavo mučeništva; tica (feniks) nad glavo sv. Valerijana pa blaženo neumrljivost. Med znamenitosti te cerkve pripada tudi prestol papeža sv. Urbana, ki je v nji shranjen. — Prav težko sem se ločil od tegá svetišča in še to uro mi je žal, ker ga nisem mogel obiskati vsaj še enkrat.

Naprej gredé stopili smo, ker je bila ravno odprta, v cerkev „St. Maria del Orto“, kjer ni bilo kaj posebnega videti. — Podali smo se toraj naprej k cerkvi sv. Frančiška, imenovani „St. Francesco a Ripa“. Prizidan ji je samostan frančiškanski. O času, ko je bival sv. Frančišek Asiški (Serafinski) v Rimu, je bil v tem samostanu. Podali smo se toraj skoz cerkev koj naravnost v zakristijo, iz katere nas je peljal prijazni redovnik v ono malo, podolgasto-štirivogelno sobico, kjer je stanoval ta slavni svetnik. Predelana je ona pač v kapelo, vendar so stene ostale vse v takem stanu, kot so bile o času njegovega ondotnega bivanja, izvzemši ono, kateri je prislonjen ličen lesen altar.

Ko smo sobico ogledali in poslednjič opravili pred altarcem kratko pobožnost, potegnil je spremljajoči nas redovnik za malo vrstico in po skrivni mehnični vravnavi zasuknili so se hipomo vsi altarjevi stebriči na okrog. In kaj smo videli vložnega v nje? Koščico tik koščice od nič manj kot 40.000 svetnikov. Zavzeti smo občudovali ta bogati svetinjski zaklad. Oj! koliko neštevilnih znamenitost ima Rim v svojih svetiščih! Le škoda, da šteje med svojimi stanovniki preveč taci, katerim je vse to še manj kot — prazen nič! Na to mesto bi se dale pač zlasti sedanji čas obrniti evangeljske besede: „Da bi bilo spoznalo tudi ti, in zlasti ta tvoj dan, kar je v tvoj mir!“

Mali darek, ki smo ga redovniku podali za njegovo prijazno pospremljevanje in razkazovanje, je rad sprejel. In kaj bi ne? Osodo, ki je zadela sv. očeta papeža, da so jim namreč pobrali sovražniki njihove dohodke, delijo z njimi tudi mnogi redovniki, in morebiti pretrpijo marsikateri izmed njih več stradanja, kot oni, ki gredó grížljeja kruha prosit od hiše do hiše.

Ko smo dospeli nazaj v cerkev, v gledal sem, kakor prej pri sv. Jerneji, tudi tu mnogo gg. duhovnikov sedečih na malih stoličih sem ter tje, okoli njih pa še nekoliko več krdelice otrok, in tudi uže bolj odraščeni vernikov. Delil se jim je tudi tu nauk iz veroznanstva, kar menda namestuje pri nas navadni nedeljski popoldanski krščanski nauk.

Od le-tod bil nam je znameniti pot na vrhunec enega izmed sedmerih homcev, na katerih je pozidan Rim, namreč na grič, imenovan: „San Pietro in Montorio“. Dva vzroka delata ta homec posebno znamenit: prvi je, da obiskovalec vživa od tam slastno radost prelepega razgleda čez ves obširni Rim in njegovo okolico; drugi pa, da vrh te višine končal je prvak aposteljnóv, sv. Peter, kot mučenik življenje svoje. Grič je precéj visok in strmán. Široka cesta ovija se v prijetni izpeljavi okoli njega, ter pelje polagoma proti vrhu. (Le čudo je, da novošegna rimska vlada še menda ni zapazila postaj sv. Križevega pota, ki so postavljene ob cesti, ker bi jih bila morda uže doletela osoda onih v Koloseji.) Popotniki — pešci morejo dospeti po stezah bližnjicah še hitreje na vrh. To storili smo tudi mi, da bi si namreč pridobili več časa in bi mogli obhoditi in videti ta popoldan še kaj več.

Predno pa prestopim k popisu, kaj vse sem imel

srečo videti na višini „Montorio“, povabim častite bralce in bralke h kratkemu pogledu nazaj v prvotno zgodovino krščanstva.

(Dalje prih.)

Slovstvo.

* **Fizika** za niže gimnazije, realke in učiteljišča, spisal in založil Jakob Čebular — prejela je privoljenje naučnega ministerstva, da se sme rabiti v šolah.

* **Trst in okolica**, zgodovinske slike, spisal Matija Sila, ponatis iz „Edinosti“ — je imé ravno nam došli lični knjigi, ki obsega 155 strani male osmerke, lično tiskane. Dobiva se na prodaj pri opravištvu „Edinosti“ v Trstu po 45 kr., s pošto po 50 kr.

Naši dopisi.

Iz Gorice 11. febr. (Izv. dop.) Pustni vtorek smo imeli krasno vreme; tukajšnji tujci, pa tudi okoličani, kakor meščani so se popoldne v obilem številu zbrali na starem našem Travniku, da bi videli „véliki Corso“. Pa gledalce in še bolj gledalke je osupnilo, ko ni bilo ne pričakovanih kočij, ne mask, ki bi peš občinstvo razveseljevale. Par šém in par kočij — vse neznatno — to je bilo vse, ki je imelo oznanjevati svetu italijanske šege, italijanski značaj našega mesta! Druga leta so se izgovarjali s slabim vremenom; letos je šla tudi ta tolažba za bodočnost po vodi, in goriški „Corriere“ je spredel, da njegov vpliv ne prodira še vseh krogov, kakor je želel to doseči tudi za Pustni dan. Ta list je doslej v vseh številkah očitno pokazal, da hoče naročnike nabirati z zasramovanjem slovenske narodnosti. Cesar ne more ozmerjati ali pa za svojo agitacijo porabiti, pa prezira. O vseh pustnih veselicah goriških društev je skoro natanko poročal; veselico slovenskega podpornega društva, ki se je kaj povoljno obnesla s petjem in vojaško godbo, je popolnem zamolčal. Enako ni omenil zadnje plesne zabave naše čitalnice, da-si se je smela meriti z vsako drugih društev. Pa saj molčí celó o koncertu, ki so ga 30. januarija priredili z vojaško godbo častniki tukajšnjega hrvaškega pešpolka. Ta polk si je po svojih častnikih tukaj v malo mesecih simpatije avstrijsko-čutečega meščanstva pridobil, in zabav, prirejenih od te strani, se je udeležilo najodličniše občinstvo, in v tolikem številu, da se je vse trlo. Godbo ima pa ta polk tudi tako izurjeno, da je priznanje in pohvala obča in po vsej pravici zaslužena. Nehoté je moral še celó „Corriere“, vsaj enkrat, izvrstnost te godbe pripoznati, in — to je dovolj! — Novica, da je deželni predsednik kranjski, gosp. Andrej Winkler, odlikovan z velikim redom, je razveselila vse rodoljube in rojake visokega gospoda na Goriškem. Goriške čitalnice odbor je v imenu vseh udov takoj telegrafski čestital častnemu udu tega društva. Na mnogaja leta!

Ptuj 10. febr. (Vabilo k slavnosti v spomin V. Vodnikovega 125letnega rojstvenega dneva), katero priredi tukajšnja čitalnica 18. dne t. m. v svojih prostorih „Narodnem domu“. Vspored: 1. Mehul Josef: ouvertura za gosli, čelo in glasovir. 2. Slavnostni govor. 3. Dr. B. Ipavec: „Ilirija oživljena“, zbor. 4. Deklamacija, S. Gregorčič: „V pepelnični noči“. 5. Foerster: „Kitica slovenskih narodnih pesnij“, mešani zbor. 6. Beethoven: Sinfonija št. 2 g-dur za gosli, čelo in glasovir (čveteroročno). 7. Dr. G. Ipavec: „O polnoči“, bas-solo s spremljevanjem na glasoviru. 8. A. Nedved: „Moja rožica“, čveterospev. 9. D. Jenko: Što čutiš? — Začetek ob 8. uri zvečer.